

Gelozie

Flavius

De când era lovit de sindromul geloziei
își mânca iubita pe pâine
cu o furie oarbă.

Se înveselea întotdeauna
când o știa lipită de el ca o meduză
îi lăsa pe ceilalți poftitori în umbra uitării
să putrezească de ciudă
și se răzbuna.

Se uita în ochii ei încruntat,
nu descoperea nimic palpabil,
o căuta de semne străine
ca să o chinuie să le mărturisească
dar nu a găsit.

Apoi se întreba ca pentru sine
de ce să nu stea împreună mereu
fără să mai plece la muncă ori la școală,
când poate să facă el totul.
Nu a găsit niciun răspuns potrivit pentru ea,
în plus părinții ei ar vedea în asta
o abatere de la tradiția lor de afaceriști
care măsoară totul în profit.

Și cine îi poate lămuri
că și dragostea are unități de măsură
necunoscute pentru mulți.
Ros de astfel de gânduri prindea în el coaje
sentimentul de neputință ca un vieme
care tulbură memoria,
din instinct o mângâie pe sâni
pe când ea doarme,
afară plouă.